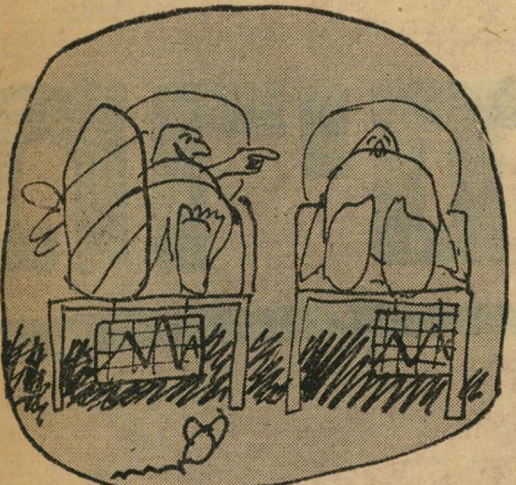

שיקח האופל את כל מכוניות האופל ושכל לומדי הנהגות ילכו לעזאזל ודי

מימין שוכב זה שזה מגיע לו

אמשך ללמוד ואקבל בסוף רשיון נהגות, אינני מפסיד כלום. להיפך, עוד אצא מרווח.

היום אני כבר במצב שלקחתי ארבעים וחמישה שיעורים ורשיון הנהגות ממני והלאה. כמובן שאסור לי להפסיק עכשיו, מפני שאם אפסיק, הפסדתי לא ארבע וחצי לירות אלא 202.50 לירות, וזה כמעט חצי משכורת חודשית.

בדרך כלל אני לוקח את השיעורים שלי בבוקר, כשיש פקקי תנועה בכביש פתח תקוה. קשה לי להסביר זאת, אך אני אוהב פקקי תנועה. זה נותן לי את ההרגשה שאינני בודד בכביש וגם מאפשר לי לתקוע בצופר. אין דבר האהוב עלי יותר מתקיעה בצופר. אילו היה מחיר השיעור רק לירה וחצי, הייתי אומר שתקיעת הצופר בלבד שווה את הכסף. גם היום תקעתי בצופר והאיש שנהג במכונית שלפני, היפנה את ראשו אחורנית לראות מאין בא הרעש. כשראו אותי, החזיר, מה היה לו להחזיר? מה היה לו לפחד? כלום אינני יודע לנהוג? אחרי ארבעים וחמישה שיעורים אני כבר יכול לנהוג אפילו אוטובוס. כדי להוכיח שאין לי ממה לפחד, הכנסתי ישר לשלישי ושיחררתי את הקלאץ, למרות שבינינו הפריד רק מטר אחד. נתתי לו ספיד כזה שהמדריך שישב לצדי התעלף. כמובן שמיד לחצתי על דווית הבראקט, אבל החמור הזה, ואני מתכוון לבעל המכר, נית, במקום לקבל את החכמה ברוח ספורטיבית, נטש את המכונית ורץ לקרוא למשטרה.

מעוצמת ההתנקשות התעורר המדריך שלי מעלפוננו. עזרתי להוריד את הטובות שלנו מהטובות של המכונית שלי לפנינו, לישר את הכנף וגם להזיז את המכונית הזדה לאמצע הכביש, כדי שאם תבוא המשטרה, נוכל להוכיח שאין אנו אשמים. הפעם התפרץ הפקל לפני שבאה המשטרה והמשכנו בשיעור.

השיעור עולה ארבע וחצי לירות. מה אני מקבל תמורת הכסף?

”שים לב, פה יש חור בכביש. אני במקומך הייתי לוקח מינה.”

”עכשיו תכתובב שמאלה. אל תשבור כל כך הרבה!”
”בעליה אל תכניס לשלישי.”
”תוציא יד!”

”אתה רואה את החתיכה ההולכת שם בגבס? אני טיפלתי בה. עברה את הבחינה אחרי עשרה שיעורים בלבד.”

”אינך מאמין לי? רק אצלך זה הולך קשה וגם כן לא נורא. היה אצלי אחד, רופא שיניים, שלקח שבועים וחמישה שיעורים ועכשיו הוא נוסע לעבודה על אופניים.”
”תוציא יד, יה המורד!”

”לא, לא. לא התכוונתי אליך, אלא למכונית המשא ש נסעה לפנינו. אתה יותר מדי רגיש, וכל מה שאני אומר, את חושב שזה מכון אליך.”

”עכשיו תכתובב שמאלה, מפני שיש, קדימה, כבר אין כביש.”

”לאן אתה נוסע? השתגעתי? הרי תעלה על העץ! לא ידעת שזה מכון אליך? אל מי אתה חושב אני מדבר? אל העצים ואל האבנים?”

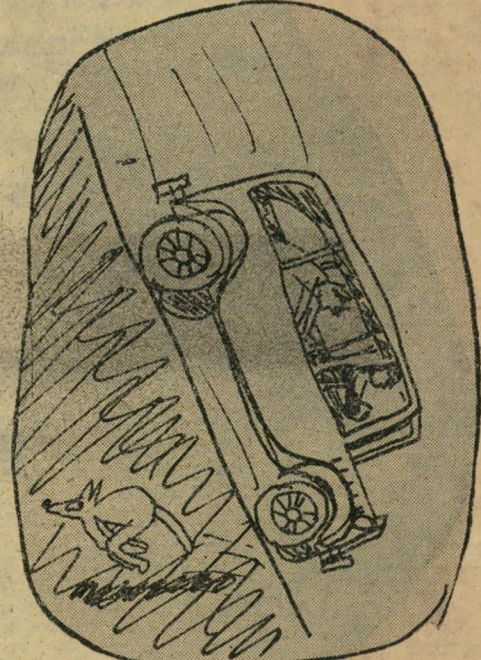
”עכשיו מה נעשה? רק זה עוד חסר שיראה אותנו שוטר.”
השארתי את המדריך לנהגות לשמור על המכונית ואני הלכתי לטלפון להזמין מכונית גרר, שתוריד אותנו מגוע עץ האקליפטוס ותחזיר אותנו לכביש. בינתיים, עד שאנו מה כים למכונית הגרר, מספר לי המדריך סיפור על תלמידה אחת, מורה לעברית, שהלכה לבחינה ונכשלה. מפני שלא נסעה בסדר אחורנית. כשראה הבוחן את פניה החמוצת, ניסה לנחם אותה ואמר, את נוהגת לא רע, גברתי, רק ש האחור שלך לא בסדר. התרגזה המורה ואמרה לו: אתה... אתה... לפני שאתה מכשיל אנשים, לך ללמוד עברית. אתה לא יודע שלא אומרים שהאחור שלי לא בסדר, אלא שה ברז לא בסדר? הא הא הא.”

אתם תגידו בטח שאני סנוב, אבל עובדה היא שאינני רוצה להיות בעל מכונית. כבר היתה לי פעם מכונית, לפני חמש שנים. המכונית היתה ברשותי רק שבועיים והה הפסיק לי לגמרי להרפא מאחת המכוניות לכל ימי חיי.

זמן קצר לפני מלחמת סיני קניתי לי מכונית אופל מסוג אולימפיה, משנת ייצור 1938. במהיר של אלפים לירות. כיוון שלא ידעתי לנהוג, ביקשתי מאלכס מסיס שיבחן את האופל אם הוא הזק, אך שהוציא אותו אלכס מהמוסך, נפל ממנו אחד הגלגלים האחוריים, כי חסרו לו כמה ברגים. באותו זמן קשה היה להשיג חילוף לאופניים. קשרנו איפה את הגלגל בחוטי שפגאט והדבקנו את החוטים בדבק משרדי לבן. כך נסענו לחיפה ועלינו להרה-הכרמל. בירידה בחזרה נשפר השמן מהמעצורים, ואלכס ירד את כל הירידה בחילופי מהלכים. חמש שעות ארכה לנו הנסיעה בחורה לתלאיביב, כי בסביבות בנימינה לא הצלחנו לעצור בזמן ועלינו ישר על הגדר. של המסעדה והטובות נכנס לתוך הצמיגים הקדמיים.

יתכן שעלילות אלה עדיין לא היו מספיקות כדי לשנות את דעתי בענין מכוניות, לולא הלכתי לחפש את הביטוח והמומחה, שהחברה שלחה אותה אליו שיבדוק את המכונית. קבע, שערכו של האופל הוא שמונה מאות לירות בלבד. יד הפסיק לי שכל הדם מהמוח ירד לי למטה. מיהרתי אל האיש שמכר לי את המכונית ודרשתי ממנו שיהזיר את ה כסף. כיוון שנסעתי אליו במכונית, ארכה לי הדרך עוד שבוע, כי הקרבוראטור נסתם ברחוב מאזיה.

נפטרתי ממכונית האופל ואמרתי בליבי שיקח האופל את

לא לומדים מלום כשנוסעים לאט

כל המכוניות כולן ודעה זו נשארה קבועה בליבי עד היום הזה.

אבל יש לכם כמובן הזכות לשאול אותי, שאם אני כל כך שונא מכוניות, למה זה נוטל אני שיעורי נהגות? גם לזה יש תשובה. שיעורי הנהגות שלי התחילו לא בכונה, ואני לא אשם בזה בכלל. העניין שהיה כך היה:

יש לי חבר אחד שהחליט להוציא רשיון נהגות מפני שלאביו יש אוטו. קיבל בסך הכל שלושה שיעורים וכבר בא להתפאר בפני שהוא יודע לנהוג ובעוד יומיים הולך לבחינות משרד הרשויות. אמרתי לו שהוא משקר, כי אין זה מתקבל על הדעת שאחרי שלושה שיעורים בלבד אפשר לגשת לבחינות. ענה לי, שאם אני מאמין לו, הרשות בידי להיווכח בעצמי.

הלכתי יחד איתו לשיעור. כשידידי ישב ליד ההגה, תפסתי מקום מאחוריו. לא יאומן כי יסופר! הברוש באמת נהג במכונית כאילו הוא שכיר באגוד. כשהבעתי את התפעלותי בקול, אמר המורה שאין פה על מה להתפעל, כי כל אחד יכול לנהוג כבר מהשיעור הראשון. כיוון שכך, החלטתי לנסות גם את כוחי. ישבתי ליד ההגה, בפעם הראשונה בחיי, ולא יאומן כי יסופר, המכונית באמת נסעה.

כשנגמרה מחצית השעה, שילמתי ארבע וחצי לירות. סתם כסף מיותר. התחלתי לחשוב, כיצד להציל את הכסף הזה, ואמרתי לעצמי שאם אני מפסיק עכשיו, אחרי השיעור הראשון, אני מפסיד ארבע וחצי לירות נקיות. אבל אם

זה מה שהמשטרה לא הספיקה לראות

מכונית הגרר באה והחזירה אותנו לכביש. יש לי עוד חמש דקות עד סוף השיעור ואני רוצה לנצל את זה מה שיותר. אבל המדריך היושב עליי מפריע כל הזמן. רציתי לפתח קצת מהירות, מפני שבנסיעה לאט לא לומדים שום דבר, אבל המדריך לוחץ כל הזמן על הבראקט הפרטי שלו, כאילו שהוא, ולא אני, משלם עבור השיעור. התחלתי להתיי וזכח אתו ואיימתי עליו שאעבור למורה אחר אם לא יפסיק להפריע. כמעט ששכנעתי אותו, והנה נכנסת לי איווה מפי לצת דרכים לפני הגלגלים הקדמיים. אני חושב שאתם יודעים למה שאני מתכוון. מכוניות התלמידים האחרים עם סמל הלימוד, שאין להם מושג איך לנסוע.

הייתם צריכים לראות איך נסע המשוגע הזה בניגזאגים, כאילו שיצא עכשיו ממסיבת פורים. אני לא מבין איך מרשה החוק לכאלה להתחזק הגה ביד, אפילו לצרכי לימוד. עוד לא ראיתי שאחד כזה יוציא יד בסביבות או יתן זכות קדימה למכונית הנוסעת מצד שמאל. מדוע לא בונים להם כבישים בנגב? זה יעלה יותר זול מהכסף שמבזבזים על הלימודים. כבר אינני מתמלא על שאחרי ארבעים וחמישה שיעורים עדיין אינני מוכן לבחינה. הלימודים האלה לא נותנים לי כלום. הם מבלבלים אותי כל כך, שבמקום קנאץ אני לוחץ על הבראקט ובמקום בראקט אני לוחץ על הקנאץ.

כשראיתי שמכונית הלימוד הזו שנוסעת לפני, לא תיתן לי לפתח ספיד, החלטתי ללמד אותה לקח. עשיתי את עצמי כאילו אני רוצה לעבור על פניה וגם הוצאתי יד. כשפינתה לי סוף סוף המכונית את הדרך, שברתי את ההגה ימינה (בכוונה) ועליתי עליה ישר מאחור...

... מה שהיה אחרי זה אינני זוכר בדיוק. נשאר לי מזה רק רעש מזור באוזניים.

כשהתעוררתי בבית החולים, נחשו מי שכב במיטה עלי? ידי התלמיד הזה מהמכונית שנסע לפני. ביקשתי את האחות שתרם אותי קצת, ככה שאוכל להסתכל לו בעיניים ואמרתי לו: "אני שמח שאתה בבית החולים. זה המקום שהתאים לך תמיד. מה יש לך?"

”איל תשאל! המש צלעות בנגב ונקע בעין.”
”טוב מאוד. זה מגיע לך. ראיתי איך אתה נוסע. ממש כמו פרא אדם. דע לך שאני הוא זה שדפקתי אותך. אני מקווה שמעכשיו לפחות תתחיל להיזהר קצת.”

ההוא רצה לענות לי, אבל האחות אמרה שמישהו רוצה לראות אותי. נכנס המדריך שלי לנהגות, כשהוא ישוב בתוך כסא גלגלים של נכה.

”אתה רואה איך לימדתי אותו לקח?” קראתי אליו בתרועעת ניצחון. ”עכשיו כבר לא יסע בכביש כמו משוגע.”

מסכן המורה שלי. רצה לומר משהו אבל לא יצא לו קול מהגרון. על הכרטיס שהיה תלוי מעל לראש הגלגלים היה כתוב שמיתרי הקול נותקו אצלו מתאונת דרכים. על ברכיו היה מונח עפרון וגליון נייר. הוא כתב על זה משהו והגיש לי. על הנייר היה כתוב:

”מה בענין המשך שיעורי הנהגות?” לקחתי ממנו את העפרון ועניתי: ”די. גמרתי עם זה לעולם. לפחות, עד שיורידו מהכבישים את המטורפים האלה שלומדים נהגות על גופות של אחרים.” מסרתי לו את הכתוב וקיבלתי תשובה:

”אל תהיה פזיז. הוצאת עד עכשיו 202.50 לירות ואם לא תמשך ללמוד, יירד כל הכסף הזה לטמיון. אם החזקת מעמד עד הלום, לא כדאי לך להפסיק. קח עוד כמה שיעורים ותפטר מהעניין.”

אין מה לדבר. דברים של טעם. כשיורידו לי את הגבס מעמוד השרדה, אקה עוד כמה שיעורים שחסרים לי בשביל לגשת לבחינה ולעזאזל עם התלמידים שלומדים נהגות.